

ANUL VII. - No. 2
15 Noemvrie 1930.

„Hristos, Regele, Națiunea“
„România a Românilor“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

- I. C. Cătuneanu : Ecouri din Elveția
I. Banea : „Cauzele mișcării din Maramureș“
Frați Români, veniți la Satu-Mare
Gh. Popescu-Botoșani : Studențimea și Regele
Ce face „Cultul Patriei“ ?
A. Berinde : Pentru desrobirea Maramureșului
I. Dumitrescu : Justiția și Biserica
M. A. Irlea : Falsificatorii de conștiințe
Procesul dela 17 Noemvrie 1930
Gh Nișoreanu : Se prăpădește Maramureșul

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. Lazar Isaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Ecouri din Elveția

S'ar putea presupune, că în *Elveția*, țară aleasă de Liga Națunilor spre a-și ține ședințele pacifiste și umanitariste, domnește atmosfera unei încrederi necontrolate în conviețuirea mai departe cu fiii lui Israel; că acolo, în statul unde trei națiuni, franceză, germană și italiană duc un traiu constituțional și social, în deplină armonie constructivă, ar fi privit și Jidanul ca un element binevenit, îmbrățișat și stimat; că acolo, unde *Geneva* încearcă să dicteze lumii legi, în care să dispară urmele deosebiri de rasă, s'ar bucura și Jidanul de o prețuire unanimă, cașicum i s'ar fi șters stigmatul de trei ori milenar al rasei, ce prin însăși existența ei se separă, se izolează și fatal se învrăjbește cu celelalte neamuri.

Ei bine, nu! Toate aceste iluzii se spulberă la lumina realității. În *Elveția* Ligii Națunilor, în *Geneva* pacifiștilor cu orice preț, Jidanul e astăzi arătat cu degetul, ca un subiect periculos și veșnic străin. În *Geneva* iluziilor de fraternitate universală și a păcii eterne, sufletul autohton, făurit din jertfele de sânge al acelor cari în cursul veacurilor au apărat integritatea cantoanelor elvețiene, acel suflet autohton, singur veritabil și îndreptățit să vorbească răspicat și cu autoritate istorică, afirmă tot mai impunător că Jidanul este un străin imasimilabil și dușmănos, prin faptul că lucrează perfid și implacabil, spre a distruge ordinea și tradiția statului, care-i dă adăpost, ocrotire legală și puțința de a se îmbogăți.

Așa scrie „*La Nouvelle revue Romande*“ și „*le Pilori*“ dela *Geneva*; așa scrie „*Schweizerbanner*“ din *Zürich*; așa scrie „*Ordre et Tradition*“ din *Lausanne*.

Pentru documentare reproduc din excelenta revistă „*Le Centurion*“, ce apare la *Geneva*, numărul de

Octomvrie, următorul fragment, pus sub titlul „*Un program împede*“:

„1.) *A nu trata pe Jidani decât ca străini, și ca străini periculoși.*

„2.) *A recunoaște și a ne lepăda de toate erorile filosofice, politice și economice cu cari ne-au otrăvit.*

„3.) *A reconstitui, în ordinea economică și în ordinea politică, organele de viață proprie care altădată ne făceau independenți de Jidani și stăpâni la noi acasă.*

„*Când faci pe Jidan să-ți câștige un ban, îi dai dinaintea toată averea ta și restul. Cu banul tău și al celorlalți, el ajunge bogat. Bogat fiindcă el domină presa din țara ta, el îți face legi. Și legile, cu timpul, se vor face contra ta, contra bunurilor tale, contra intereselor tale.*

„*Toată lumea este de acord că Jidanul rămâne totdeauna un străin. Pentruce dai acestui străin,*

încetul cu încetul, puterea de a fi stăpânul tău?“

Ce zici cititor român de aceste idei, susținute și răspândite în cea mai cumpănită, conciliantă și pașnică țară din lume, așezată între cele mai civilizate state ale globului? Și *Elveția* este intolerantă? medievală? huligană? așa cum ne zugrăvesc pe noi, România întregită, scribii iudei dela presa mondială.

Rândurile mai sus citate fac dovada peremptorie, că națiunile se deșteaptă în fața problemei jido-vesti și că iau poziție de luptă, cu programe bine definite, prin cari trece ca un fir roșu învățământul impus de o lungă și nedesmințită experiență istorică: *eliminarea Jidanilor*, pentru ca ordinea, tradiția și prosperitatea obștească să prindă iarăși rădăcini.

I. C. CĂTUNEANU.

„Cauzele mișcării din Maramureș“

Conform anunțului din revista noastră nrul din 1. X. 1930, reproducem din Luminosul studiu al dlui *Ion Banea*, student-legionar, apărut în broșură, intitulată „*Cauzele mișcării din Maramureș*“, închinată Preoților *A. Berinde* și *I. Dumitrescu*, luptători pentru sfintele drepturi ale poporului român din Maramureșul cotropit de Jidani:

FRĂMĂNTĂRI

In Maramureș a izbucnit nemulțumirea și durerea!

Să fie oare semnal de luptă, sau strigăt de desnădejde? Inceputul unei lupte eroice, pornită de acolo din nordul țării, leagănul munților și al românismului descălecător, sau sfârșitul plin de amar al unui colț de țară?

Din frământarea surdă care clo-cotește și acum în munții și văgăunile Maramureșului, cine poate distinge clar și precis adevărata năzuință și soarta ce se pecetlu-

iește acolo: VIAȚĂ ori MOARTE?

Ce va domni mâine peste înstrăinații munți ai lui *Dragoș* și *Bogdan*: doina plină de înțeleșuri a Românului, sau huetul de ferestrău al dușmanului nimicitor?

Cine poate să răspundă? Cine?

Căci s'a denaturat așa de mult mișcarea Românilor Maramureșeni din ultimul timp, încât îți face impresia că restul neamului românesc ref: ză să se ocupe de tragedia care se joacă pe scena realităților dela nord, îmbrăcând totul în haina criminală a nepăsării.

Nimeni nu vrea să pătrundă cu

dragoste de frate în durerile alor noștri de acolo, și nici cel puțin cu răceală și nepărtinire de chirurg abil și priceput.

Cu toții, se lapadă de acești martiri, aruncându-le în spate acuzații ticăloase și explicând în mod pervers și interesat frământările sociale de acolo, cari fac parte în mod organic din însăși viața neamului nostru. Ce să fie?

Căci este *crimă* atunci, când un întreg ținut care se sbate în ghiara celei mai cumplite morți — *înăbușirea* — să fie lăsat să se nimicească fără ai veni în ajutor! Dimpotrivă este lăsat pieirii. Căci în adevăr *Maramureșul* *piere*, dacă nu cumva putem zice: A PIERIT.

Este perdat pentru noi și cel puțin moartea lui ar trebui să ne deschidă ochii asupra nenorocirii și primejdiei care ne paște. *Suntem amenințați în existența noastră, de acelaș neam străin și cutropitor, care a nimicuit Maramureșul: JIDANII.*

Aceștia, ajutați de câțiva politicieni, al căror suflet este demult cumpărat cu arginții vânzătorului, și-au pus gând de nimicire.

Și au reușit!

Jidanii sunt stăpâni pe avuții, pământ și păduri; politicienii au rămas cu banii și stigmatul trădării pe frunte; iar cei câțiva maramureșeni, cari mai sunt, *cu durerea și revolta*. Aceasta este situația!

În fața ei întrebăm: Conducători, unde vă este conștiința? Răspunderea nu vă îndatorează? Români, *bunătatea* voastră și *vitejia* voastră a murit? Străimilor și cămătarilor nu vă cutremurați? Nu vă temeți că în afară de aceia pe care i-ați scos din casele lor; pe care i-ați nimicuit prin alcoolul nostru otrăvit; pe ale căror fete le-ați necinstit; ale căror sentimente le-ați batjocorit și avuțiile cărora le-ați furat, mai sunt Români cari știu să se răsbune? Nu?

Păziți-vă! După deal se pregătește furtuna.

ISBUCNIREA

Au fost — și vor mai fi — mișcări populare în Maramureș și Bucovina. Mișcări foarte serioase. S'au mișcat satele și au năvălit ca un puhoiu spre orașe. În fruntea lor au fost aceia, cari, s'au identificat cu sufletul acestor țărâni necăjiți și cari au priceput că suferința a ajuns la limită; păharul s'a umplut. La strigătul clopotelor,

— ca'n vremi străbune — au pornit „prebții cu crucea'n frunte“ și toată oastea creștină după ei.

Ce voiau acești răsvrățiți? Ce, cereau ei? Nu vroiau altceva decât să spună că au ajuns în PRAGUL MORȚII și'n clipa cea depe urmă ei cereau: DREPTATE!

Dar glasul lor nu trebuia să se audă! Mai bine să moară, ducând cu ei în mormânt taina morții, decât să știe neamul românesc de ce a murit Maramureșul.

A început atunci presa jidovească și de partid, să urle ca mușcată de șarpe, căutând din răspuțeri să falsifice adevărul, inducând opinia publică în eroare.

Toată revolta din Maramureș a fost aruncată asupra „instigatorilor antisemiți“ și „situației economice grea“.

MINCIUNI! MINCIUNI O-BRAZNICE JIDOVEȘTI!

Românul nu se răscoală din cauza „situației economice“. Oricât de rea ar fi ea! El știe mănca mămăligă și mojdei, așteptând liniștit și cu încredere în Dumnezeu, vremuri mai bune.

Nici instigatorii „antisemiți“ nu apar decât pe pământul peste care a năvălit mai întâiu seminția lui Iuda.

Altele, *au fost și sunt*, cauzele pentru care s'au ridicat maramureșenii. Pe acestea le știa Sărindarul, care a scris atâtea pagini de *ură* și *minciună*, dar evita a spune un singur cuvânt. Știa de ce! *Nici instigatorii și nici un fel de situație nu au determinat mișcările din Maramureș.*

Adevărata cauză sunt: JIDANII,

I. Prin numărul lor extraordinar de mare;

II. Prin acapararea avuțiilor și pădurilor, isvoarele de traiu;

III. Prin cămătărie și jaf.

Să arătăm succint, și pe cât ne este posibil cu exemple luate după alții, cari nu pot fi bănuți, că sunt conduși de sentimente „antisemite“.

I. NĂVĂLIREA JIDANILOR

Să cercetăm puțin decând au început Jidanii a invada Maramureșul „obârșitor de nație moldovenească“. Aceasta pentru a putea judeca în lumina cifrelor și a timpului, întreaga nenorocire care s'a abătut peste acest județ.

La 1780, adică acum 150 de ani, în Maramureș nu existau Jidani. Li speriau munții. „La 1818 erau însă; își luaseră inima în dinți... Pe atunci Ovreei aveau în Sighet

o sinagogă, un rabin și un jude național“, „...veniseră puțini; în câțiva ani numărul lor crescua extraordinar, venind mai ales din Polonia și intrând ca negustori mici și crâșmari. Pe acolo trăia un popor aspru dar Sobru; Ovreei le-au adus rachiul și i-au alcoolizat degenerându-i“.

„Maramureșul cel bogat în moșii inalienabile... țara cu codri, lupi și urși, nu mai sperie nici pe Ovreei“. Ei „descalacă în Maramureș apoi se scoboară la vale, urâți și negri pe drumurile pe care odata scoborau turmele albe ale Românilor, se scoboară în Sătmar și Bihor. Și nu se opresc decât în fața bogaților mai rezistenți din sud. Și totuși „rămân atât de mulți, încât unii neavând ce mânca, s'au făcut chiar servitori la țărâni ruteni, iar alții s'au făcut ciobani de oi“¹⁾.

Astfel la 1890 se găsesc 45,073 la 64,957 Români și un total de 268,281 populație a județului; ceea ce ar corespunde cu 16% din numărul total și aproape 2 Jidani la 3 Români.

La 1921²⁾ populația județului Găsim: 152.695 locuitori, împărțiți după originea etnică astfel: Români 82,778, Jidani 36,535, Unguri 13,956, Germani 3,066 și alții 16,360.

La 1923³⁾ populația județului este și mai mică: 151,342, astfel împărțită: Români 100,384, Jidani 38,590 și totalul celorlalți străini abia: 12,368.

În corpul lucrării din care am luat datele acestea găsim următoarea explicație: „fiindcă nu s'a făcut până acum un recensământ general al populației, s'au dat cifrele în mod provizoriu, după calculele făcute pe baza procentului nașterilor și după sporul constatat în fiecare an dela 1919 și până astăzi“. Strașnic! Iată seriozitatea cifrelor oficiale! În interval de doi ani, bieții Români cari colindă țara pentru pâine, s'au înmulțit cu 20 mii de suflete, Jidanii, al căror număr e sporit imens cu acel al năvălitorilor de peste granițe, abia cu 2 mii, iar ceilalți străini au scăzut dela 33 mii, la 12.

În tabloul următor arătăm po-

¹⁾ Citate luate din „Români și Ovreei“ de dl. G. Bogdan-Duică Buc. 1913.

²⁾ Dicționarul Transilvaniei Banatului etc. C. Martinovici—N. Istrate.

este mult mai mică.

³⁾ Indicatoriul comunelor din Ardeal și Bănat N. Istrate.

pulația câtorva localități mai principale din județ, pentru că să dovedim că cifrele de mai sus nu reprezintă adevărul și realitatea.

a nenorocirii care s'a abătut peste Maramureș. Dar nu s'a isprăvit. Chinurile abia acum încep.

II. Acapararea avuțiilor și a

Localitatea	Rom.	Jid.	Ung.	Nemți	Alții	Observații
Sighet	7000	18000	4000	200	800	Cum rămâne că în tot județul nu sunt decât 12368 Unguri, Nemți și alții, când acest tablou cu date statistice din aceeași lucrare dovedește contrarul?
Vișeu de sus	5125	3525	420	2555	350	
Borșa	9480	3000	150	655	35	
Petrova	2350	1250	40	5	1553	
Vișeu de jos	3507	546	8	7	6	
Bârsana	3196	520	16	—	18	
Poenile de sub munte	60	420	75	—	5045	
T O T A L	30718	27311	4709	3422	7807	

Observăm că în *Poenile de sub munte* avem numai 60 de Români și 5045 „alții“. Dacă cercetăm în „Dicționarul“⁴⁾ publicat de Silvestru Moldovan și N. Togan unde numărul locuitorilor este dat pe baza recensământului oficial din 1900, găsim: „*Poeni, jud. Maramureș plasa Valea Izei, locuitori 942, Români 782, ceilalți Evrei*“. Unde sunt Românii? Și ce pot fi ceilalți 5045 „alții“? Răspunsul vine ca un ecou, adus de ziarul „Curentul“, 5. IV 1929, care scrie: „*S'a vestit prin satele țării lui Dragoș, bătându-se toba, că toți cei ce nu au de lucru, să se înscrie la primărie, că nu peste mult vor putea merge într-o țară europeană, soră cu România, unde vor avea plată foarte bună... Numai dintr-o comună mică Nănestii, din 180 familii s'au înscris 140 de oameni. Făcând procentul populației Maramureșului de 150.000 de suflete după datele știute, se deduce, că s'au înscris să plece în căutarea pâinii de toate zilele peste 50.000 de oameni*“.

Ziarul n'a specificat că cei care s'au înscris pentru plecare sunt aceiași Români pe care îi vedem și noi ruși, zdrențoși, fără vlagă, cu țapina și sicurea, lucrând pela întreprinderile jidovești. *Românii au plecat din Maramureș. Iar acei „alții“ sunt năvălitorii de peste hotare. Acest exemplu și populația celorlalte localități sunt icoana vie*

⁴⁾ Dicționarul numirilor de localități cu populație română din Transilvania, Bănat, Crișana și Maramureș, întocmit din încredințarea Asociațiunii pentru literatura și cultura poporului român de Silvestru Moldovan și Nicolae Togan.

pădurilor, isvoarele de traiu.

Pe nesimțite și ajutați de Unguri, stăpânitorii de ieri, Jidanii au devenit proprietarii imenselor păduri și moșii din Maramureș. În fruntea lor stă *Groedel*.

„Cine e acest Groedel? Venit din Galiția cu traista în băț în anul 1871 de unde îl alung sărăcia și dorul de bani nemuniciți, după obiceiul tuturor celor de un sânge cu el, s'a pus bine cu Ungurii bătându-se în piept că și el vrea să fie „magyar ember“ și câștigând astfel sprijinul lor.

Ungurii bucuroși că pot spori pe această cale seminția lui Arpád, l-au primit cu bratele deschise și i-au dat mână liberă să facă ce va vrea cu prostii de Valahi, cari nu voiau să renunțe în ruptul capului la limba și obiceiurile lor, în schimbul avantajelor maghiarizării“⁵⁾. În felul acesta a ajuns stăpânul nenumăratelor fabrici de chereștea și a pădurilor din Carpații de nord.

Dar s'a întâmplat un eveniment însemnat. Cumplita stăpânire ungurească a dispărut cu nelegiuirea ei. Atunci maramureșenii au avut un moment de nădejde. Dreptatea lor va găsi răsunetul cuvenit în inima conducătorilor români. Dar s'au înșelat: Groedel, care locuiește în Budapesta „a pus în fruntea întreprinderilor sale din România, plătind cu lefuri grase și fără să ceară nici o muncă, multime din oamenii noștrii deseamă. În fruntea tuturor interpușilor săi, strălucea spre rușinea neamului nostru

⁵⁾ Corneliu Georgescu, Se năruie ultimele cetăți ale românismului „Pământul Strămoșesc“ an. I. No. 10.

tru, fostul ministru de Domenii, A. Constantinescu de odinioară, apoi tot neamul Mihály-estilor, ... poporul „român“ Ștetz, senator liberal... și Groedel cu ai lui au obținut „de la Comitetul Agrar peste 15.000 jugăre, din pădurea, care pe vremuri era proprietatea lui Bogdan-Descălecătorul“.

Procesul lui Groedel cu Maramureșenii este vechiu. Încă la 1876 Jidanii au cerut ieșirea din indiviziune, înțelegând să smulgă această moșie din mâinile Românilor.

„In 1911 tribunalul din Sighet le-a dat câștig de cauză Jidanielor, hotărînd ieșirea din indiviziune, dar Curia (Curtea de Casație) ungurească a casat această hotărîre. După războiu cum moșia românească stăpânită în devălmășie urma să se exproprieze și să se împartă, Groedel și tovarășii săi au prezentat Comitetului Agrar sentința de ieșire din indiviziune a trib. Sighet din 1911 fără să arăta însă că acea sentință era desființată de Curia ungurească. Comitetul agrar în urma „stăruințelor“ depuse de oamenii baronului jidan a declarat scutită de expropriere pădurea de 15 mii jugăre stăpânită de cei vre-o 100 de oameni de ai lui Groedel și a expropriat partea cealaltă a moșiei, care mai rămăsese Românilor“⁶⁾. Procesul a ajuns la Casația Română.

Jidanul a fost anărat de profesorul universitar *Emil Hatieoanu* și alții: **CÂȘTIGÂND** procesul, în deama Românilor.

Dar nu este numai atât. În regiunea Borșei alt rege al pădurilor *Fruchter* exploatează zi și noapte, cu grabă de tâlhar, codrii ce-au fost ai Românilor.

Sune Vlad Dumitru, moșneag de 99 de ani „și aveau silistenii în hotărânu Borsei către muntele *Pătrâna* 32 de munți, din care azi numai 2 AU MAI RĂMAS ROMÂNII. IAR CEI ALȚI TOTI AU ÎNTRAT PE MÂNA JĂZILOR (Jidanielor)“.

Ceeace nu s'a făcut sub Unguri s'a făcut sub stăpânirea românească, „*pentru că România e trădată de proprii săi conducători*“! DA, E TRĂDATĂ!

Prin trădarea intereselor maramureșenilor, de către politicienii noștri, *Groedel, Fruchter* și soții, totii Jidani, au ajuns stăpâni absoluți peste un întreg colț de țară.

...Si pădurea plânge de atâta nelegiuire, și plâng și munții de a-

⁶⁾ Același,

tăta amar, și plânge întreg Maramureșul.

III. Cămătăria și jaful.

Copleșiți de Jidani, despoiați de cel mai însemnat izvor de traiu, pădurea, bieții Români au ajuns muritori de foame.

Acum apare cămătarul ordinar, care profitând de situația grea, dă țaranului ultima lovitură, luându-i biata văcuță ce i-a mai rămas în bățatură, capra și căsuța, lăsându-l pe drumuri, împreună cu copiii, pradă mizeriei și desnădejdei, dar și plin de revoltă.

Iată exemple:

„In primăvara anului trecut când îmi făceam datoria în Armată Română, mama mea Ileana Sima văduvă de războiu, a cărei soț dimpreună cu trei feciori au căzut pe câmpul de luptă, se împrumută cu suma de lei 1000 dela Jidanul Elich din comuna 7) noastră.

De primăvara până toamna mama nu-i plăti nimic din datorie; toamna, Jidanul pentru o mie de lei, împrumutată pe câteva luni, duse dela mama o pereche de jucani și-i vându cu suma de 6000 lei fără să-i mai restituie mamei, nici un bănuț din acea sumă“.

„Onța Gheorghe se împrumută tot dela acest perciunat, cu 3000 lei. La 14 zile Onța merge să-i plătească datoria.

Jidanul îi face socoteala: datoria lei 3000 dobândă pe 14 zile lei 2000, — total 5000 lei.

„Nedescu Vasile invalid de războiu tot dela noi se împrumută și el dela acest Jidan cu suma de lei 2000. La 12 zile merge să-i plătească.

Jidanul îi face socoteala: datoria lei 2000, dobândă pe 12 zile lei 1500, total lei 3500.

„Tiplea Vasile invalid de războiu tot din comuna noastră se împrumută și el, dela jupânul Elich, cu suma de 400 lei. La 14 zile merge să-i plătească. Jidanul îi cere 1000 lei dobândă“⁸⁾.

Dar iată ce scrie ziarul „Cuvântul“⁹⁾.

„Sătenii sunt deposedați de avutul lor, începând cu casa până sus pe munte, avere moștenită dela moși-strămoși. Așa s'a ajuns azi că majoritatea munților cu pășune din Maramureș, sunt în mâinile CĂMĂTARILOR.

7) Ferești, jud. Maramureș.

8) Infrățirea Românească. 1 Mart. 1928. Din durerile Maramureșului de I. Potra.

9) 8 August 1930. O anchetă în Maramureș de Gh. Vornicu.

„Și cine străbate înaltele măriuri ale Marmației, aproape la fiecare stână vede pe cămătar în persoană, — chiar la peste 2000 m altitudine — care stă acolo de exploatează, în strunga oilor tot produsul lor, făcând în cea mai mare parte brânză „cuser“ de care mănâncă și creștinii. Și astfel cămătarul iau pâinea dela gura copiilor“¹⁰⁾.

„Înainte mergeau Maramureșenii până hăt departe și prin țări străine, după lucru. Azi nu găsesc nicăiri. Iau bani cu împrumut și pleacă în lumea largă, lăsând nevasta și copiii să cumpere pe datorie dela cămătar... pleacă în căutare de lucru. Dar negăsind, sau deseori fiind trași pe sfoară și înșelați, — se întorc acasă fără nimic.

Oamenii din Borșa și Vișeu au fost luați de firma Pasternac din Sighet și duși în Secuime — Tg. Secuiesc, la Pârăul Tigamului, la lucru, în pădure. Dar după opt săptămâni, fără nici o plată, au fost nevoiți să plece acasă. Iar ca să aibă de drum, și-au vândut un rând de rușe, din cele două ce aveau la ei.

Vasile Năsui din Vișeu de jos a lucrat zece zile, la o fermă dela Dorina-Bucovina. Dar după acest timp, au fost concediați fără nici o plată. „Am cerut — îmi spunea bietul om — că eram trei inși, să ne dea măcar pentru trei kile de mălai, ca să venim pe jos, dar nu ni s'a dat nici atât și am venit flămânzi peste munte două zile și jumătate...“

„Am strâns peste 100 de oameni cu palmele și cu căruțele, spune Pascu Ștefan din Vișeu de jos, — și am intrat la firma lui Feit Jiga și Farcaș din Poenile de sub munte. Dar după șase luni de muncă, ne-a dat drumul fără să ne plătească. Ba ne-a cerut vexel (cambie) pentru 30.000 lei avans. Iar după ce am plătit avansul, a refuzat să ne înapoieze „vexelele“, de-s și azi la el. Iar mâine, cine știe, ne va da tot el în judecată că suntem datori. Am făcut plângeri, dar nu i-a făcut nimemii nimic, iar noi ne-am ales cu un sechestrul pe scânduri, par'că noi ne săturăm cu acest sechestrul, când murim de foame“

¹⁰⁾ Așa lucrează cămătarul și ziarul jidănesc „Adevărul“ — 20 VIII 1930, mai are obrăznicia să spuie „cămătarul de astăzi nu sunt niște indivizi izolați, cu porniri de pasări de pradă, niște Harpagoni hrăpăreți fără suflet și fără conștiință“. — Iși apără bine consăngeneii!

„Firma Goldstein din Poenile de sub munte, după ce am lucrat mai multă vreme cu carăle, mai mulți țărani din Vișeu de jos, Repedea, Leordina, Ruscava, nu ne-a dat nici azi niciun ban“.

Ioan Mihaly din Borșa spune: „Pe linia îngustă Borșa-Handal, făcută de Nemți în timpul războiului, circulă fără autorizație dela stat, vagonetele fraților Fructer, cari au făcut mari pagube oamenilor ce merg pe drum, linia fiind chiar pe șosea — omorând pe unii, rânind pe alții, și omorând multe vite“.

Rudolf Bergner¹¹⁾ avea dreptate când spunea: „Acolo în Maramureș poporul israelit, zăpăcit de ură religioasă, stăpânește. Acolo Ovreiul se simte pe deplin stăpân pe situație. Europa vestică nici ideie nu are de CRIMELE petrecute acolo și nepedepsite“.

Conduși de percepțiile unei religii, care numai de suflet nu se îngrijește, fiind mai mult un cod de organizare social-politică, plin de ură și dominație, Jidanii cărmuesc totul.

Românii din Maramureș sunt lipsiți complet de apărarea legală a cărmuirii românești.

Și când aceasta lipsește apare INSTINCTUL DE CONSERVARE. Manifestarea lui este totdeauna violentă, de revoltă, Românii Maramureșeni apără însăși ființa neamului nostru de acolo, — în mod conștient.

Pe deasupra chestiunilor mărunte de luptă, se ridică procesul acesta dintre ființa românismului născut odată cu munții și iudaismul care instăpânește.

Iată cauza! JUDAISMUL, în toată complexitatea lui.

CAUZA CAUZELOR!

Nu preoții Berinde și Dumitrescu, cari au fost aruncați în temnițe ca niște răufăcători sunt vinovați! Și, nici studenții cari au fost întemnițați la Sighet și Câmpulung nu-s răspunzători de situația din Maramureș! Nu!

„Murim mai bine 'n luptă cu glorie deplină
„Decât să fim sclavi iarăși în ve-
[chiul nost' pământ.

În fața morții și a dușmanului; instinctul de conservare și onoarea neamului merg alături.

I. BANEA
— Iasi —

¹¹⁾ Ider Marmoros.

Frați Români, veniți la Satu-Mare

În 17 Noembrie a. c. se judecă la Tribunalul din Satu-Mare un proces al Neamului Românesc. Străinii năvălesc din nou asupra noastră să ne distrugă patrimoniul cel mai scump: limba, legea și individualitatea Națională. Preoții *Andrei Berinde* și *I. Dumitrescu* zac în temnița de luni de zile. Dece? Pentru că au luat în apărare legea românească și au fost ostași adevărați ai credinței strămoșești.

Poporul român însă urmărește cu atențiune deosebită sfârșitul acestui proces de mare însemnătate în viața sa națională, și simte un viu interes de soartea acestor doi preoți și a țaranilor întemnițați pentru ținuta lor vrednică de Români și Creștini.

Veniți Vă rugăm, pe ziua de 17 Noembrie la Satu-Mare, orașul primelor suferințe și prigoniri a falnicului Român și Marelui Preot Vasile Lucașu, ca să asistați la întâmplări și evenimente decisive pentru existența și viitorul nostru.

Locul de întâlnire va fi hotelul *Dacia*, unde în zilele de 17 și 18 Noembrie, Luni și Marți, voi sta la dispoziția și sfatul fiecărui Român și Creștin.

I. C. Cătuneanu

Studentimea și Regele

Există dela Restaurație o permanentă tendință, manifestată vădit, deseori de a se îndepărta Studentimea de Rege.

Recentele serbări jubilară ale Universității din Cluj, au arătat clar, încă odată, că Studentimea este oprită să-și deschidă nestingerit sufletul, către Cel ce-i întrunește toate aspirațiunile constructive de viitor.

La aceste festivități au fost chiar momente când Regele, adresându-se în discursurile Sale direct studenților, căută zadarnic cu ochii prim sală, fețe tinere.

La o serbare a Universității, studenții nu s'au putut apropia de Regele lor; nu au putut simți fiorul adorațiunii de Rege sarutându-I haina.

De această dată nu s'a permis — ca acum zece ani la inaugurarea Universității — să I se facă Regele și tânăr și El, și o primă tinerească în casa studenților, „Centrul Studentesc Petru Maior”, unde fără protocol sec, ci comunicativi, tineri să-și deschidă sincer comoara de generoase năzuinți de bine, pentru acest neam năcăjit.

Acest fapt, de altfel, constituie pentru noi, un exemplu concludent, în plus.

Continuu am semnalat, până în prezent, acțiuni cu scop de a sfărma legătura indestructibilă de dragoste și devotament dintre Rege și Studentime. Această acțiune este dusă sistematic: se lucrează Sus, la Rege, prin informarea intenționată deformantă a adevărului, și jos, în rândurile studenților, prin răspândirea de șvonuri criminale și tendențioase, provocatoare de meliniste și reacțiune în cugetele curate.

În fața acestor manevre, conducători ai Studentimei, cunoscători ai realităților exacte, suntem datorii a interveni, precizând lămurit și complet adevărata situație.

În genere, tinerețea este plină de entuziasm generos, voința de progres și însetată de mai bine.

Tinerețea nu cunoaște soluțiuni lente, ci cântă să depășească trecutul prin salturi.

Sufletul tinerimii române posedă virtualități infinite, ce nu așteaptă decât momentul proprie de a genera noi forme creatoare.

Pe lângă aceste splendide atri-

bute, etern tinerești, generația tânără studentească de după războiu, a adăogat încă vreocâteva, născute în împrejurări vitrege din vremea războiului.

În acele timpuri aspre de războiu, se ridicau printre ruine și hubuituri de tunuri, din sate, de prin văi strâmte de munți, din clo-cotul durerii, cu ochii uimiți și plânși, cu fruntea brăzdată de o seriozitate și o experiență prematură, fără copilărie veselă și fără joacă, — se ridica o altă generație: o generație nouă, generația noastră.

Veniți la Universitate după războiu, generația aceasta de tineri, s'a arătat preocupată de probleme grele și serioase, din nevoia de a-și satisface astfel cerințele sufletesti ale unei maturități prea timpurii.

Dr. profesor P. Andrei, într'un studiu asupra mișcărilor sociale și politice ale tinerimii, spune: „tinerii de azi, crescuți în războiu, observă mai bine realitățile decât cei de dinainte de războiu, sau decât bătrânii”.

Unei atare precoce formațiuni de suflet, nu putea să-i scape frământările dinastice din ultimii patru ani, cu repercusiuni grave. Indurerată profund de lupta stearpă și pătimasă dintre politicieni, pe o chestiune de o importanță capitală pentru consolidarea definitivă a Statului întregit, Studentimea a considerat demn să nu se alăture nici uneia din aceste părți interesate, cultivând în ea, totuși, speranțe și sentimente fierbinți, către Cel plecat.

Atâta timp cât Cel jignit și îndepărtat, arăta o voință fermă de a nu se mai întoarce, ea înțelegea să respecte durerea Celui lovit, fiind convinsă că va veni ziua când se va întoarce, numai prin hotărârea, voința și puterea Lui.

Și această liberare din durere ne-a fost hărăzită pentru 6 Iunie 1930.

Sunt în amintirea tuturor, momentele de entuziasm delirant ale acestor zile.

Studentimea, în cadrul organizațiilor ei oficiale, a acționat imediat, pentru a forța definitiv mâna celor șovăielnici sau răuvoitori.

Conducătorii studentimei, în sentimentul unanim al maselor, s'au întrunit imediat în ziua de 7 Iunie orele 14 în sesiunea de Comitet Executiv al U. N. S. C. R. Înfruntând toate pericolele unui act revoluționar, de a proclama un nou Rege, înainte ca regimul legal

și existent încă să fi căzut, în urma unor discuțiuni înălțătoare, s'a dat la ora 16, Sâmbătă 7 Iunie 1930, următorul comunicat tuturor studenților:

„COMUNICAT“

„Comitetul Executiv al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români, întrunit astăzi, 7 Iunie 1930, orele 14, față de evenimentele covârșitoare pentru viitorul neamului, hotărăște următoarele:

Studentimea Română Creștină, constituită ca un corp distinct în organizațiile sale oficiale, a avut totdeauna ca punct cardinal de orientare, **PRINCIPIUL MONARHIC**, pentru al cărui prestigiu și forță înțelege să-și închine întreaga ei putere de luptă.

Dacă până în prezent, frământările sterile în jurul **actului hibrid**, prin care puterea dinastiei a fost diminuată, nu au antrenat-o în a lua atitudine hotărâtă, aceasta se datorește înaltului ei simț patriotic de totdeauna, care i-a dictat să evite frământări inutile în situațiuni grele pentru țară.

Astăzi însă, când o energie promițătoare de mari realizări se pune în slujba țării, necondiționat și sincer, Studentimea Română Creștină salută cu toată căldura și entuziasmul său, fericitul eveniment cu largi repercusiuni asupra viitorului acestei țări.

A. S. R. Principele Carol, pătruns de datoria-i către țară, a venit în mijlocul nostru pentru a răspunde unor adânci necesități și speranțe naționale.

Fie bine-venit printre noi, iar gestul Lui hotărât și patriotic să lumineze mințile aceluia cari au datoria a nu-I singheri cu nimic Înalta Lui Chemare.

Trăiască Regele Carol al II-lea“.

Acest act oficial de curajoasă anticipare, oglinda perfect sentimentele miilor de studenți din capitală și din provincie. Au urmat imediat, în seara, aceleași zile, 7 Iunie 1930, manifestațiuni studențești extraordinare, în toate centrele universitare din țară. La București, masa, în delir, a mers la Cotroceni, unde trecând peste gârzi și prin parcuri, a ajuns până la El, prosternându-I-se la picioare ca în fața unui adevărat Salvator.

În acea atmosferă încărcată, când factorii răspunzători, mai meditați încă asupra formulei de aplicat, avântul deschis al tinerimei universitare a trezit din adânc

curi sentimentele opiniei publice, făcând astfel imposibilă orice altă soluție, decât aceea pe care instinctul poporului o cerea.

Consfințirea legală de a doua zi, 8 Iunie, a acestei unanime dorințe, repara o nedreptate, răspundea chemării unei nații întregi, și deschidea o eră nouă în istoria poporului român.

Acestea-s faptele.

La Cluj, adresându-Se pentru prima oară studenților, M. S. Regele a spus: „*Dela cine mai mult decât dela voi, tinerii, cari azi, sub oblăduirea dascălilor voștri vă pregătiți pentru cariera de mâine, am dreptul de a găsi acea dorință de mai bine, acel entuziasm al idealului abia întrezărit, grație cărora se pot înfăptui marile opere, pe cari țara și Regele vostru au dreptul ale cere dela oricare cetățean, îndeosebi dela voi*“.

Generația tânără de studenți de după războiu este fericită că poate corespunde acestei Înalte chemări regale.

Entuziasmul ei către ideal este nemărginit, iar dorința de mai bi-

ne pentru acest neam, nu cunoaște margini.

Voința Lui hotărâtă de a fi „*Voevodul culturii românești*“ cu ajutorul necondiționat al tinerii generații, găsește în sufletul tinerimei ecouri nesfârșite de elan și abnegație.

Viața întreagă a unei națiuni este subordonată culturii.

Ritmul civilizației și conjuncturile specifice țării noastre, chiar dacă pot diferenția concepții sociale contrarii, manifestate de diverse generații, adaptate diferit nouilor împrejurări, mențin totuși o aceeași linie directoare: *Ideea de cultură națională*.

Astăzi, Regele Țării acordă, acestei preocupări de totdeauna a tinerimei, puterea de Imperativ Regal și o oferă de Ideal tinerii generații.

Generația tânără, crescută în războiu, va lupta pentru El, și în numele Lui, cu înfrigurare și devotament.

GH. POPESCU-BOTOȘANI
— președinte al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români.

Ce face „Cultul Patriei“?

Întrebăm pe Dl. Președinte al Asociației *Cultul Patriei*, pe Dl. Profesor universitar *Marin Ștefănescu*: prin care avocat distins din asociația ce prezidează, înțelege Dsă să fie apărat preotul *Ion Dumitrescu* dat în judecată și actualmente ținut în prevenție, pentru turburările petrecute în luna Maiu la Borșa, din județul Maramureș?

Amintim că preotul Dumitrescu este Președinte al Filialei Cultul Patriei din Borșa. O elementară datorie statutară, de colegialitate între membri aceleiași societăți, impune o caldă, energie și sinceră apărare.

Dar în afară de latura etică, se ridică furtunos imperativul național. Deținutul din temnița dela Sighet, transportat actualmente la Satu Mare, unde în ziua de 17 Noemvrie va începe procesul, preotul Dumitrescu a luptat pentru desrobirea de Jidani a acelei nații autohtone, fără de a cărei îngrijire prin fapte, cuvântul *Cultul Patriei* sună gol.

Domnul Marin Ștefănescu are datoria să demonstreze prin atitudini precise, că Asociația *Cultul Patriei* intră în foc pentru aceia cari își jertfesc liniștea și sănătatea spre a face să strălucească în curăția ei etnică nația românească. «*Cultul Patriei*» nu poate lipsi dela procesul din 17 Noemvrie, fără a-și distruge pedestalul pe care s'a ridicat.

I. C. Cătuneanu

Glassuri din temniță — A. Berinde și I. Dumitrescu

Din închisoarea, în care politicienii jidoviți au aruncat și în mod abuziv pe preoții ANDREI BERINDE și IOAN DUMITRESCU, apărători ai Românilor din Maramureș contra Jidanilor, cari sug vraga și îi otrăvesc sistematic cu alcool cu complicitatea infamă a autorităților, din aceea închisoare unde aureola de martiri împodobesc, înalță și sfințesc pe cei doi slujitori ai altarului, primim din partea părintelui Andrei Berinde și Ion Dumitrescu următoarele scrisori pline de durere și neclintita credință în isbânda luptei noastre.

Pentru desrobirea Maramureșului

În lupta pentru desrobirea Maramureșului, am ajuns să fim și noi încătușați în obezile Jidanilor și în lanțurile jidăniților satrapi; libertatea mai bine de două luni și jumătate ne este răpită și chiar și viața ne atârnă de gnomii zilelor, fermecați de aurul și argintul sunător al fiilor iadului revoltați contra lui Dumnezeu și contra așezămintelor sale.

Viață avem și nu dispunem asupra ei, cu sila voesc a ne nimici, Jidanii și jidăniții, prin temnițele lor. *Dorință* avem și numai în jale ne-o putem exprima. *Patrie* avem și nu este a noastră, ci în Patria noastră se lăfăesc toți străinii. *Munți* avem și s'au umplut munții noștri cu corbii Palestinei. *Câmpii* avem și valul grâului nostru se adună în buzunarul păgânului. *Cântece* avem și cântecele noastre se înlocuiesc cu cântecele Sodomei. *Lacrimi* avem, și satana râde de lacrimile sfinte ale unui neam mult chinuit. *Avem comerț* și folosul comerțului nostru îl înghite hidra lui Moise. *Ce nu avem noi* și toate ne le fură Jidanul.

Cine a văzut vre-o dată Maramureșul, nu va uita nici în urmânt, că robul robilor este Românul, în Țara sa. Vine toamna și Românul nu poate aduna nimic; toată agonisirea lui este a păgânului jidan și a satrapului jidănit.

Jidanii și jidăniții nesocotesc puterea de muncă a națiunii noastre, fiecare Jidan și jidănit fiind dedat la o viață ușoară, fără muncă, este cu desăvârșire desconsiderată sârguința proverbială a poporului român. Noi muncim din greu și fructul muncii noastre este înghițit de un bălaur, ca lacrimile fetei de împărat, din duioasele noastre povești naționale. Noi lucrăm și se hrănesc din lucrul nostru aceia cari nu muncesc nimic, în așa fel înzădar adună albina miere pentru iarnă, pentru că vine, vespela și mănâncă mierea albinei, albinei ră-

mânându-i numai fagurul gol, din care apoi nu se poate hrăni, iar al umplea nu-l poate până în vara viitoare. Așa se prezintă munca noastră națională, de când suntem conduși de politicianismul jidăniților și al instrănaților, cari împrăștie avutul Țării Românești.

Românul poate arde de mii de ori, nu i se dă nici un ajutor; Românul poate fi supt de gura tigriilor setoși de sânge românesc, Românului nu i se înlocuește sângele; Românul, de politicianismul de azi, este socotit ca un hoit, la care hoit

Grele vremuri am ajuns! Politicianismul practicat, mai mult după război, în dauna națiunii noastre și în folosul străinilor pripășiți printre noi, mai cu seamă a Jidanilor. și pricopsirea persoanelor politice, ne-a adus la vremurile a aceste grele, de sărăcie, și de corupție. Banul jidovesc pune tot mai mult stăpânire, pe sufletul politicianismului șubred, de astăzi, înfrățindu-l cu acest străin parazit și orbindu-l a nu vedea situația nenorocită adusă fiilor legitimi ai acestei țări, nedreptățile și călcările de lege ce săvârșesc fii adoptivi pererunați, corupția, înșelăciunea, minciuna, camăta, otrăvirea cu spirit metilic, deposedarea de averi a creștinilor, jurământul strâmb admis de Talmud, ocrotind tot felul de nedreptăți imorale, ce au de scop înăbușirea și înlăturarea maselor băștinașe.

Rezultatul acestor ticăloșii se poate vedea clar, mai cu seamă în nenorocitul Maramureș, prins în ghiarele de fier ale Jidovului bancher, ce râde și-și bate joc de Român, acasă la el, fără ca strigătele lui de durere să fie auzite de conducătorii lui. Un fel de orbire și asurzire a căzut peste toți cei chemați să curme răul.

Singurele treze, în Țara Româ-

sunt adunate hienele înfometate. Se aruncă milioane pentru străini și pentru Români nu-i nimic, nici barem lucru.

Prevedem însă căderea totală a politicianilor zilelor de azi, și noi înaintăm cu pași grăbiți spre desvoltarea totală a sistemului naționalist. Noi vom fi tari și vom fi învingători.

Patria noastră va fi a noastră și a nimănui altcuiva, a noastră a Românilor, cari muncim pentru ea.

Noi, cari preoți suntem, am muncit precum Evanghelia ne spune, să fim în fruntea luptelor și presați de evenimente am ajuns întâiu la suferinți, și vom scăpa de suferinți cu complecta izbândă pentru națiunea română. Am stat noi închiși trei luni; suntem însă mulțămiți.

Înainte cu Dumnezeu la complecta izbândă. Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați căci cu noi este Dumnezeu, cu noi cei cari nevinovat am suferit până la sfârșit

Preot ANDREI BERINDE.

Justiția și biserica

nească, au rămas două mari înstituțiuni: *justiția* și *biserica*, către care trebuie să se îndrepte toate nădejile noastre de mai bine. Justiția, care are un cod penal ce trebuie aplicat făcătorilor de rele și Biserica, ce are învățătura Sa sfântă creștină, cuprinsă în Sf. Evanghelie, care trebuie să pătrundă sufletul preoțimei române, cu înțelegerea, propovăduirea și îndeplinirea poruncilor Ei.

Legiurile penale sunt într-o strânsă legătură și în concordanță cu învățăturile Sf. Evanghelii. Aceste două mari puteri pur românești, lucrând fără preget și mână în mână, vor putea curma răul, căutând rădăcinile lui și înlăturându-le pentru totdeauna.

Pentru a putea înțelege strânsa legătură ce există între legiurile penale și Legea Sfântă, din totalul lor de acord, voi reda pe cea mai esențială, care ne reliefează scopul lor final.

Să deschidem Sf. Evanghelie, să vedem ce spune Sf. Evangelist Ioan, Cap. 2 Vers 13—18:

„Și erau aproape Paștile Jidovilor, și s'a suit Isus în Ierusalim și a găsit în biserică pe cei ce vindeau boi și oi și porumbei și pe schimbătorii de bani șezând. Și făcând biciu din ștreanguri, pe toți i-a

scos din biserică, oile și boii și risipi banii schimbătorilor și mesele le-a răsturnat. Și celor ce vindeau porumbei le-a zis: „Luați acestea de aici și nu faceți casa Tatălui meu casă de neguțătorie“. Și ucenicii și-au adus aminte că este scris: „Râvna casei tale mă mânăncă pe mine“.

Cuvântul biserică are două înțelesuri bine determinate: Biserica, templu lăcaș de adunare și rugăciune către Dumnezeu și Biserica, adunarea tuturor creștinilor la un loc. Noi toți cei ce locuim în țara aceasta și suntem creștini, formăm biserică cea vie alui Christos, iar țara aceasta este templul Lui, ce ni l-a dat pentru a-L proslăvi, a îndeplini poruncile și a urma învățăturile Lui. În țara aceasta care este Templul lui Christos, atrași de avuția ei și de dorul de îmbogățire, au mânăncat haitele hămisite de perciunați iudami, neguțători de tot soiul, schimbători de bani, cari prin: comerțul cu carne vie, vânzare de otravă, înșelăciune, speculă, camătă, corupție, propagandă învățăturilor rătăcite, minciună și săvârșirea tuturor faptelor nepermise, spurcă țara aceasta, transformând-o din Casa lui Dumnezeu în peșteră de tâlhari; iar prin lingușire orbesc pe cărmuitori și-i asurzesc prin presa lor plină de venin, ca ochi având să nu vadă și urechi având să nu audă plânsul de jale și sărăcia oarbă a bietului Popor Românesc. În acest caz grija cea mai mare a preoțimei române să fie preocupată, de găsirea mijloacelor permise pentru înlăturarea răului. Să se pătrundă de cuvintele S. Evanghelii, „Râvna casei tale m'a mânăncat“; și de cele scrise de Sf. Apostol Pavel, către Corint, 5. v. 13: „Scoateți afară răul din mijlocul vostru“ căci: „Cine nu vrea să muncească, nici să nu mânănce“. (Tesaloniceni 3. v. 11), și împlinind biciul din toate mijloacele posibile, să lupte și împreună cu ei toți bunii Români Creștini, pentru darea afară din Casa lui Dumnezeu a vânzătorilor blestemați; căci altfel vom rămâne pradă acestor corbi, robi ai Talmudului distrugător și vom vedea cu ochii, cum vom pierde credința și vom pieri ca neam.

Justiția prin Codul penal, cu articolele și paragrafele îndreptate contra cuibăriți și nesătui de îmbogățire prin mijloace nepermise, prin aplicarea necondiționată a lor, va împleți biciul cu funiile dreptății, alungând din Templul

Sfânt, pe acești propagandiști ai desfrăului, corupători de conștiințe și omorători de creștini, până în fundul temnițelor, iar ce va trece după umplerea lor, alungați peste hotarele țării, purtând în suflet păcatul unei noi răstigniri a lui Christos și învățăturii Lui.

„Vai vouă cărturarilor și fariseilor fățarnici“ Luca 11. v. 44 —, să știți că va sosit vremea. „Pui de vipere, cum puteți grăi cele bune fiind răi?“ — Mat. 12. v. 34. —, „Să știți că neamul vostru viclean este“ — Luca 11. v. 29 —; „Fățarnicilor, fața pământului și a cerului o știți ispiți, iară vremea aceasta cum de nu o ispitiți? Pentru ce nu judecați și între voi ce este drept? Și când mergi cu părășul tău la domni, nevoește-te pe cale să te izbăvești de el, ca să nu te tragă la judecător și judecătorul te va da temnicerului, și temnicerul

te va arunca în temniță. Zic ție: nu vei ieși de acolo, până nu vei plăti și banul cel mai de pe urmă“ — Luca 12. v. 56—59.

Pregătiți-vă, să știți că va sunat ceasul. Cele două puteri ale neamului nostru și-au înțeles rostul. Și dacă prin violenție și minciună ați făcut să fie întemnițați pe nedrept doi Preoți Români, nu vă bucurați, căci din suferința lor s'a deschis priceperea multora și și-au oțelit sufletele ca să mânăncă mai bine biciul lui Christos. Fugiți, părăsiți templul Sfânt, până nu se va împleti și biciul poporului român din funiile suferinței, necazului și nenorocirei la care l-ați adus, ce va cădea cu urgie asupra-vă, ca un foc curățitor. Atunci se vor deschide ochii și desfunda și urechile politicianilor, se vor trezi din somnul dragostei pentru voi...

Preot I. DUMITRESCU.

Falșificatorii de conștiințe, Presa jidano-românească

„Statele de astăzi au o mare putere creatoare presă... Dar statele n'au știut-o întrebuinta și ea a căzut în mâinile moastre“. (Protocoalele Înțelepților Sionului, cap. II, p. 49).

Inceputul iudaizării presei la noi, coincide cu întemeierea primei gazete jidovești de către Dr. I. Baraş (Barasch), imigrat proaspăt din Galiția. Dela acest Jidan, care avea cel puțin curajul de a-și semna articolele cu numele lui, și până în zilele noastre, când gazetarii jidani semnează cu nume escamotate din cronici, ca *Neculce* sau *Costin* sau *Pecetaru* sau *Victor Rodan*, etc., este un mers progresiv în atitudini și manifestări.

Jidanul Baraş era ziarist și agitator pentru Jidani, căci Românii nu-i apreciau jargonul născut dintr'o jalnică hibridizare între limba cumpănită românească și sporovăiala jidano-galițiană¹⁾.

În atitudine avea ceva din stângăcia noului venit, din teama celui tolerat de a nu fi dat afară, căci pe vremea aceea exista un puternic curent naționalist, printre ziaristii de bastină și chiar printre oamenii politici.

Îndrăzneala Jidanilor gazetari a evoluat crescând pe măsură ce

creștea numărul lor în jurnalistică. Așa e psihologia lor: lingușitor până la josnice, ca indivizi izolați și temerari până la obrăznicia insultătoare, în grup. De obrăznicie lor imunde și insultele lor abjete n'a fost scutit nici energicul Rege Carol I. Pentru faptul că a lăsat mână liberă lui Brătianu de a țârcui prin legi, pe Români, de atacul nesățios al Jidanilor, i-au aruncat epitete de „cămătar“, „tenie regală“, „Moloh regal“ și alte infamii²⁾.

Din tot scrisul lor, se vădea tendința de a obține drepturi și chiar privilegiile pentru Jidani, atacând vehement orice măsuri de apărare în contra parazitismului lor hrăpăreț. Râvnia lor de emancipare era un deziderat ardent și un scop suprem, pentru ca încadrați în scutul legilor și strecurați tainic în toate ramurile diferențierii sociale, să poată măcina și înstrăina, fructul unei moșteniri morale câștigate și apărate timp de două mii de ani, tocmai când începuse să dea în pângă. Dușmănia și reaua credință în țară, acțiunea subversivă și ocultă în străinătate, erau hăpușurile administrate statului și națiunii române de către ai ajungeau la

²⁾ Dr. N. Paulescu: *Spitalul, Coranul, Talmudul și Francmasoneria*, p. 199—201.

¹⁾ G. B. Duică, *Românii și Otreii*.

vre-un eșec, în încercările lor de ascensiune socială, sau era respins vre-un atac dat, pentru a ne captura bastioanele vieții de stat. Încercările lor de a se strecura întin și temeinic în comerț, industrie, viața politică și ziaristica noastră conștientă, erau înălțurate cel puțin în parte de oameni politici curajoși și conștienți.

Înainte de războiu totuși, mai existau ziare în care palpita sufletul nației, cari se identificau sincer cu nevoile și bucuriile ei, fiind expresia și tribuna lor sacră. Existau profesioniști pentru cari ziaristica nu era numai o meserie cinstită, ci era și imboldul unei vocațiuni sălășluite în niște persoane cu o înaltă autoritate morală. La ei demnitatea, obiectivitatea și curajul recunoașterii adevărului erau pornite din tainicele legături ale sufletului, cu bunul simț crescut numai în glia apărută, stropită cu sângele și lacrimile strămoșilor. În scrisul lor se vădea proportionalitatea unei logici sociale și argumentele unei juste dreptăți se împleteau în scrisul lor. Problemele expuse erau susținute prin documentări cu temei logic, vibrând de căldura entuziasmului național, turnat în fraze de forme impecabile, nu prin construcții ornate de bombasticul fanteziei și presărate cu înjurii vexatorii de limbaj. Acești gazetari erau *naționaliști integrali* și aveau cultul unui ideal. Pentru ei jurnalistică era un altar păstrător de sfinte datini și apărător vajnic al crezului național. Gazeta nu era numai o simplă tribună, ci era un adevărat amvon de predicare a credințelor de primenire a iasmelor sociale și de revendicare a dreptului celor mulți și obișduiți. Într'un cuvânt, era nu numai o colecție de știri și păreri redată într'un fel oarecare, ci erau scutul și sabia deapărare a tot ce formează patrimoniul nostru secular.

*

După războiul întregirii neamului, Jidanii s'au ivit în ziaristică mai abilitat decât corbii la hoit sau ciupercile după ploaie. În afară de *Adevărul*, *Dimineața*, *Lupta* etc., cari sunt pur semite, mai sunt și acele cunoscute ca *românești*, cum sunt *Curentul*, *Cuvântul*, *Tara* etc., cari prin cuibărirea Jidanilor la ele, printre scriitorii români, au ajuns un camuflaj, mascând scribi iudei cari roiesc ca într'un viespar. Sub teroarea lor, chiar scriitorii români, nu îndrăznesc să scrie lucrurile cum sunt, ci le tratează cu

calcul și rezerve. Chiar *Universul* care e cunoscut că între cotidienele noastre are atitudinea cea mai românească, în diferitele probleme, își are Jidanii săi. Activitatea lor și lășitate politica a guvernanților ne-a adus la constituția din 1923, cea mai liberală din Europa, prin care — mai mult forțat — am acordat Jidanilor drepturi, nu numai celor „pământeni“, ci și celor pe cari calamitatea războiului și venalitatea postbelică, ni i-a aruncat între granițe, în acelaș timp și acelaș grad ca și țaranului român, a cărui strămoși de mii de ani au apărut acest pământ identificându-se cu el.

Aceasta e presa zisă *independentă*, căci cea de partid e scrisă pentru a-și convinge adeptii, că partidul respectiv, oricare ar fi el, este învăluit în nimbul unei prodigioase activități și al unui dezinteresat patriotism. În realitate este un pamflet persiflant, pentru a-și reduce la zero, rivalii, când scrisă de ziaristi talentați (*Ordinea*) sau o colecție de înjurături triviale și prosternări adulatoare când este scrisă de băețandri mediocri (*Patria*) cari consideră jurnalistică drept trambulină de pe care după câteva plimbări în străinătate să poată sări la o înaltă poziție socială.

Gazetari cinștiți, cari să aibă un crez creator, cari să se identifice cu sufletul neamului românesc, cari să-i simtă sbuciumul mizeriei și palpitările bucuriei, sunt puțini. Și chiar cei cari sunt, sunt mereu hărțuiți prin presiuni și șicane politice, sunt persecutați și urmăriți și'n gaură de șoarece, căci oculta jidovească lucrează. Dacă sunt mai tari decât toate tentațiile și capcanele cari le pun în calea lor îi urmăresc, pas de pas, cu perseveranță diabolică, căutând să le distrugă ființa, morală și fizică.

Un caz: dl. *O. Goga* a dus o campanie înversunată, câțiva ani, în contra gazetarilor jidani, în contra tendințelor lor, precum și în contra celor ce-i susțineau și îi ajutau. A fost hărțuit într'una, până a cedat, primind botezul de neofit întru francmasonerie și de atunci campania a încetat. *Tara Noastră* a amuțit în chestia evreiască. Dl. Goga e factor important în partidul averescan, deci a fost atacat și partidul. Într'o bună zi scribi cu pistrii și-au îndreptat săgețile otrăvite în contra lui. L-au decretat inexistent, declarându-l descompus. Deși cu dl. Goga vorbea sufletul întregului neam român de baștină,

tradiție și sânge, el a capitulat fiindu-i mirajul seducător al unui minister, mai scump decât credințele pe cari le apăra. Aceasta nu înseamnă că a cedat și nația română căci ea, are un suflet teribil de rezistent în atitudinea-i dârză și încăpățanată.

Cealaltă parte a ziaristicii monopolizată de scribi cu personalitate polimorfă sau mai adesea inexistentă, cu concepții de elasticitatea cauciucului, cu pregătirea unui negustor de cârpe vechi sau hangiu de răspântii în tratarea chestiunilor de ordin național luptă pentru tot ce-i subversiv și caută să sădească desnaționalizarea, descreștinarea și desagregarea morală și socială. Ea e aceeaș ori că se scrie în Europa, ori în America, ori în Africa, dacă e vorba de rassa lor jidovească.

Pot fi aceștia *ideologic* aduceva decât multități multiplicare la infinit? Urechile lor sunt receptoarele tuturor vânturilor neprielnice nouă și a tuturor cântecelor ce încheagă ura și defăimarea în contra noastră. Le prind și ni le repetă, ilustrându-le cu exemple de câte ori au ei interese. De câte ori un Jidan, în arest este tratat nițel mai aspru, presa jidovească nu mai încetează cu calificativele de „barbari“, „balcanici“, „retrograzi“, „neumani“ etc.; de câte ori unei colectivități jidovești, Români treziți, îi taie apa dela moară organizându-se nu pentru a lupta ci pentru a se apăra contra lor, ne taxează de „intoleranți“ „luptători de rassă“, „revoluționari“ etc. Își urlă lamentările în canțonete umanitariste, numai când e vorba de neamul lui Iuda, nu și atunci când Românul maramureșan moare de foame, sau cel basarabeian apucă drumul pribegiei sau cel din Munții Apuseni bate la toate porțile să i se dea voie, ca din pădurile lui, stăpânite de Jidani, să lucreze lemnul potolindu-și aleanul și mângâindu-și sărăcia. Ori unde ar fi acest Român, nu îi iau apărarea în numele umamitarismului și civilizației, când moare de foame cutropit de neagra mizerie în care îl aduc samsarii și capitaliștii jidani într'o diavolească unire, sub paratonerul înconștienței politice.

Le vedeți *buna credință*, judecați-i!

Din punct de vedere *sociologic* sunt periculoși, căci nu numai că favorizează subjugarea economică a creștinilor, dar și disolvă societatea reducându-o la impotență, prin dezorientarea provocată, prin

difuzarea defăimării și minciunii bine tăluite.

Defăimarea constă din o serie de calomnii în contra organizațiilor tari, potrivnice lor, pentru a le compromite. Răspândirea calomniilor e sistematic organizată până în cele mai ascunse sate. În cazul incendiului din *Borsa* cu toate declarațiile Jidanului dela care a pornit focul, și comunicatele guvernului că se datorește unei întâmplări, Jidanii au răspândit prin ziare și prin vorba dusă dela om la om, că studenții antisemiți au pus focul. În sate au răspândit-o Jidanii, iar celor dubioși le spuneau „așa scrie la gazetă“ (natural fără a adăuga că la cea *jidovească*). Dacă se găseau unii mai vii, cari să-i creadă, cei mai mulți se bucurau și doreau din suflet să vină un pârjol general purificator de paraziți.

Partidul liberal, fiind bancar, are o independență economică mai mare decât celelalte, totuși caută să-l subjece cu orice preț, ca să-i poată comanda; ei încearcă descompunerea lui. L-au pornit jidanii francmasoni, pe francmasonul George Brătianu, să le execute ordinul și să le înfăptuiască dorința, provocând cunoscuta rupere. Paralel cu această acțiune a mai început și vânătoarea, prin teroare ocultă, în contra membrilor importanți pentru a-i duce umblânziți în cușca francmasoneriei. Deasemeni le mai aruncă în spate răspunderea totală a crizei economico-financiare. Presa lor a susținut și susține această acțiune.

Din punct de vedere național acțiunea presei jidovești e direct dissolvantă; Jidanii au falsificat ideile și credințele noastre de conservare națională. Deputații și senatorii noștri nu îndrăznesc nici unul (afară de Cuza), ca să se atingă cu vre-un fir de păr, cel puțin de Jidani, de teama presiunilor și educația făcută de presa semită. Oamenii noștri politici, cari ar fi chemați să curme răul dela rădăcină, prin operațiuni radicale, sunt incapabili să o facă și nici nu le este permis să vadă clar și obiectiv, cum rânjește amenințarea prăbușirii, cum clocotește mizeria sub presiunea forțelor restrictive ca un vulcan înainte de erupțiune. Sufletul politicianilor nu mai este cel adevărat românesc, acel ce simte, știe, vrea și poate, prin legi și măsuri înțelepte să aducă îndreptările logice și atât de necesare. Sufletul lor este falsificat de otrava principiilor umanitare, filosemite, stre-

curate prin presă, zi de zi, picătura de picătură, în întreaga lor ființă, anestezându-le conștiința. În parlament deputații jidani ne atacă și ne înjură, protestează în contra „barbariilor“ noastre, iar presa lor cu bucurie și cu caractere grase, reproduce, oferindu-ne hrană sufletească.

Gazetele și reporterii jidani mai au obraznicia să anunțe totdeauna „ce vrea“ și „ce va face M. S. Regele“ în cutare chestie. Ba se încumetă să-I dea sfaturi M. Sale Regelui Carol II, ca să ia măsuri de oprire a „dezordinilor antisemite“, ca să nu-i supere.

Nimeni nu i-a demască pe jidani și intenția lor în presa noastră cotidiană. Nimeni n'a protestat în contra ticăloșiei jidovești, care încerca să terorizeze un rege integru, un simbol de energie și o țară!

Oare să fie cauza acestei apatii psihologice, acestui marasm energetic? *E acțiunea lentă a intrușilor străini în ziaristică.* Intruși ce reprezintă nu numai un element heterogen, ci și un pericol de desnaționalizare și de falsificare a întregii noastre structuri spirituale și morale. În altarele ideologiei și apărării patrimoniului nostru na-

țional au pătruns iconoclaști barbari aruncând noroi și pietre în tot ce avem sfânt. Nimbul energiei sufletești, credința în cele sfinte, și legătura tainică cu trecutul au început să se distrame. Întreaga noastră concepție morală și națională postbelică a fost alterată. În parlamentul României se protestează vehement în contra cuvântului „*Jidan*“, cerându-se interzicerea lui, fiind considerat ca „peiorativ“ și motiv de supărare a *jupânilor* găsiți în perversă îmbrățișare cu guvernele, în calitate de deputați. În schimb Jidanii într-o simultană solidaritate cu presa lor, încep cerând măsuri drastice de ceteri unui Ițic sau Ștrul din Maramureș sau Bucovina i se deranjează un perciu, fiindcă răbdarea Românilor de a fi storși prin camătă de sută la sută, ajunge limita revărsându-se. Conștiința românească cunoaște pe aceste canalii, cari aduc cea mai mare insultă umanitarismului prin ipocrizia și falsitatea cu care-l predică. Categorisirea lor e fără greș, locul le este fixat în ierarhia morală precis: pe treapta falsificatorilor de conștiință și a apostolilor minciunii profanând sanctuarele.

M. A. IRLEA — Cluj —

Drept dovadă pentru articolul de mai sus, dăm în următoarele o listă a gazetarilor jidani — „români“, pentruca să știe, cine vrea, a cui produs cerebral îi citește, cine îi satisface setea de cultură și cine îi dă pâinea sufletească, zilnică prin jurnalistică:

- F. ADERCA: redactor la „*Rampa*“ și „*Bulete de papagal*“.
 S. ALBU = Saul WEISSMANN: secretar de redacție la „*Cuvântul*“.
 Luca ARBORE = Baumzweig: la „*Dreptatea*“.
 Marian BARBU: redactor la „*Universul*“.
 BERKOVICI: redactor la „*L'Independence Romaine*“.
 B. BRĂNIȘTEANU = Benjamin BRAUNSTEIN: la „*Dimineața*“.
 F. BRUNEA = F. BRAUNSTEIN.
 BRUNEA = Froim BRUNNER: la „*Dimineața*“ (iscălește și sub pseudonimul Fox).
 N. BUCUR = BLEICHER: redactor la „*Argus*“.
 Al. BUNEA = Eizik GUTMANN: la „*Lupta*“.
 Ion CĂLUGĂRU = Isac SABETAI: la „*Cuvântul*“.
 Horia CARP.
 Nicu CONSTANTIN = KANNER: șef redactor la „*Realitatea*“.
 DAN = Max KAUFMANN: la „*Dimineața*“ și „*Adevărul*“.
 A. DUMBRĂVEANU = BERMAN: redactor la „*Rampa*“.
 E. EMILIAN = E. EISENBERG: la „*Lupta*“.
 Emil FAGURE = Sami HONIGMAN: la „*Lupta*“.
 I. FELEA = Iancu FELLER: la „*Lupta*“.
 I. B. FLORIAN = I. BLUMENFELD.
 FOX = Froim BRUNNER: la „*Dimineața*“ (iscălește și sub pseudonimul Brunea).
 Albert FRIDMANN.
 Scarlat FRODA = Solomon WEIZENDORF: director la „*Rampa*“.
 W. FUCHS.
 Jean GHERMAN = Iancu GHELLMANN: la „*Universul*“.
 Consi. GRAUR = C. BRAUER: la „*Dimineața*“.
 M. B. GRAUR = Moritz BRAUER: la „*Dimineața*“.
 Alfred HEFTER: la „*Lumea*“ — Iași.

Jean HEFTER: la „Lumea“ — Iași.
 Adolf de HERTZ: la „Gazeta Noastră“.
 HORIA = HORNSTEIN: redactor la „Rampa“.
 KLARNET: la „Politica“.
 AL. KOLLER.
 W. KONITZ: secretar de redacție la „Dimineața“.
 Moșcu LANDAU: la „Dreptatea“.
 Barbu LĂZĂREANU = Bercu LAZAROVICI: la „Dimineața“.
 A. MIBARHAM.
 MIEREANU: la „Universul“.
 MILIAN: redactor la „Lupta“.
 AL. MUNTE = Adolf BERNATH: la „Argus“.
 S. MUNTE = BERGMANN: redactor la „Dreptatea“.
 E. MUNTEANU = Elias BERGER.
 Raul MIRCESCU = RENERT: la „Adevărul“.
 Iosif NĂDEJDE.
 Liviu NASTA.
 NEDELEA = NADLER: la „Dimineața“.
 Mihail NEGRU = Mihel ZUSSMANN: redactor la „Universul“.
 Ion PAS = Kalman SCHRITTER.
 Emil PAUKER.
 Leonard PAUKEROV = Leiba POLLAK: la „Dimineața“ și „Lupta“.
 I. PELTZ.
 RICARDO = Rubin WEIZENDORF: la „Curentul“.
 Victor RODAN = KRONBERG: secretar de redacție la „Curentul“.
 Marin ROȘU = Marcu ROTTMANN: la „Cuvântul“.
 Em. SAMOILĂ.
 S. SAMOILĂ.
 Herman SANIELEVICI: la „Dimineața“.
 SEVASTOS.
 Herșcu ȘMILOVICI.
 SCRUTATOR = Dr. C. BLUMENFELD: redactor la „Adevărul“.
 H. SOREANU = Herșcu SONNENFELD.
 STREITMANN.
 SPECTATOR = Kalman BLUMENFELD: la „Adevărul“ și „Dimineața“.
 D. ȚĂRANU = David Strominger: la „Argus“.
 Ionel ȚĂRANU = Iosub BAUER: la „Adevărul“ (Jidan botezat).
 Horia ȚĂRICEANU: redactor la „Lupta“.
 Alecu TERZIMANN: la „Adevărul“ și „Dimineața“.
 Radu VIFOR = Rubin RORLICH: la „Cuvântul“ și „Curentul“.
 ZAHARIA = ZUCKERMANN: redactor la „Universul“ și „Curentul“.
 N. ZAHARIA = ZUCKERMANN: la „Universul“.
 Alexandru ZIDĂREANU = Avrum MAUERMESTER: la „Viitorul“.
 Dr. YGREC = Iosif GLÜCKMANN: la „Dimineața“.

Cei ce doresc să ne completeze lista sunt rugați să poștească — pentru a-i cunoaște pe toți —, rugând totodată să ni se anunțe și eventualele schimbări, etc., cu nume precise, date sigure și specificând calitatea (redactor, corespondent, reporter, etc.).

Procesul dela 17 Noemvrie 1930

Dl. prof. I. C. Cătuneanu a primit următoarea scrisoare dela Preoții din Borșa A. Berinde și I. Dumitrescu, al căror proces se va judeca la 17 Noemvrie 1930, la Tribunalul din Satu-Mare:

„DOMNULE PROFESOR,

Procesul nostru se va judeca de Tribunalul din Satu-Mare, în ziua de 17 Noemvrie 1930, proces, la desbaterea căruia Vă rugăm să binevoii a lua parte.

Intreg Maramureșul s'a mișcat; glasul desperat al țărănimei române din Maramureș, umple guvernul de groază, pentru ziua de

măine; începe a observa și el, ce greșală a fost arestarea noastră. Maramureșul s'a deșteptat în întregime și nu poate nimeni, a-și desface programul fără să fie întrebat: „toate sunt bune, dar ce facem cu Jidanii?“ Chestia jidovească este azi în Maramureș, ori unde, discutată cu înfocare. Nu este putere omenească, să poată reținea coința Maramureșului dela înfăp-

tuirea Idealului Național. Nici procesul n'au cutezat a-l ține în Maramureș, temându-se de dreapta reacțiune a Maramureșenilor Români. Frământările țin și nu se vor sfârși numai cu totala biruință a aspirațiilor românești, priutor la munții vânduți, de satrapii străinilor.

Este bine că s'a mulat procesul la Satu-Mare, pentru că e și ei un ținut stors de Jidani; aici la fel, precum în Maramureș, s'a incubat nepoftitul perciunat jidan. Prin mutarea procesului la Satu-Mare și acest ținut ajunge în sfera activității noastre naționaliste.

Domnule Profesor, scuzați că vă plictisesc cu durerile noastre Maramureșene și Oșene. Dar să-mi fie permis a Vă atrage atenția, și asupra nefericitului ținut, ce se chiamă Țara Oașului. Eu sunt Oșan Român, de naștere și le cunosc toate năcazurile lor, fiindcă eram atins și eu tot de aceleași năcazuri. Țara Oașului este un ținut clasic românesc, cu un port național străvechiu-primitiv, cu o cultură veche, poporul este un popor războinic; în masele poporului domnește răzburarea sângelui.

Acest popor român oșan, frate de suferințe cu cel maramureșan, a ajuns în drumul Jidanilor, cari profitând de regimul unguresc, l-au despoiat de avaturile lui naturale, prin camătă, prin excrocherie, prin înșelăciuni. Jidanii Țării Oașului cu nimic nu se deosebesc de Jidanii Maramureșului, talmudiști.

În graul Românilor din Țara Oașului se oglindește ironia cea mai mușcătoare în ce privește mizeria lor, în care au fost aruncați cu stirea politicianilor și jefuiți de Jidani. Acest ținut încă va fi atins și deșteptat prin procesul nostru.

Ar fi de dorit a organiza mișcările naționaliste creștine în întregime Ardealului nordic, pentru că nici în o parte a țării n'avem așa prielnic teren pentru a elibera poporul român din ghiarele camătarilor jidani, precum aici. Timpul ne favorizează, și aceste mișcări ale noastre nu vor trece pe neobservate, fiind ele izvorite din dorința națională de a scăpa de sub influința înșelătorului jidan.

Politica sirenică a partidelor politice ne pregătește nouă drumul spre o eră mai economică, mai națională, mai creștină, decât cele de cari s'a bucurat, sârmanul popor român, de reacuri.

Bălaurul semil se va distruge complet. Arutul bogat al ținutării-

lor noastre se va reîntoarce la albia lui, care este poporul român. Românul este fundamentul de granit al Țării Românești, numai înconștiența politicianului l-a aruncat pradă hienelor jidovești.

Suntem aproape de celula unde a suferit Dr. VASILE LUGACIU; abia a patra celulă de celula noastră este celula în care a suferit și EL, precum noi.

Protestăm din tot sufletul nostru de Români, contra samavolniciei care suntem expuși, acum de vre-o patru luni. Pentru noi se aplică articolii legii Mârzeșcu, propriaminte făcută pentru starea de asediu și în războiu; guvernul căutând a-și justifica mârșăviile se folosește de arma extremității, deși chiar ei au fost cari au protestat contra acestei legi, ori chiar ministrul de justiție de azi Gr. Junian,

„Și eu Vă rog stăruiitor, a nu ne lipsi de valoroasa D-voastră prezență la proces, socotind ca o mare afîrmare a L. A. N. C., în aceste tinuturi înstrăinate Jidanilor.

Primiți asigurările mele

ne aplică nouă această „monstruo-zitate juridică și politică“.

Cum dl. ministru al Justiției este aderent al farizeismului politic? Cum dl. Mironescu nu este om consecvent? Se prea poate, că ce lor nu le place, le face altora; le convine, pentru aurul lui Iuda Iscarioteanul, a face victime din oameni nevinovați. Am știut de mult, că sunt în tabăra lui Moise circumstăiatul, dar n'am știut să fi ajuns în așa măsură sub influința jidovească.

Vezi, popor român, cine-ți sunt conducătorii! Vorbesc de slănină și mânâncă găscă, vorbesc de apă și beau vin. Foarte bine, să nu uiți popor român, în viitor de ei și așa le răspunde.

Satu-Mare, 26 X 1930.

Primiți Vă rog deosebitele mele considerațiuni:

Preot ANDREI BERINDE“.

Preot I. DUMITRESCU.

Se prăpădește Maramureșul

Se știe, cu ce mare bucurie și dragoste au primit țărani maramureșeni, Unirea cu Patria-mamă. Toți ziceau: mulțămim lui Dumnezeu, că am ajuns să trăim și noi în Țara noastră românească; bine că am scăpat de jugul Ungurilor și de batjocura Jădanilor.

Lucrurile, însă, nu s'au petrecut tocmai așa. Bucuria cea mare dela început, s'a schimbat în scurtă vreme, într'o nenorocire.

Ciungându-se Maramureșul cu ocazia Unirii — și aceasta din nebagărea de seamă a dregătorilor — și dându-se părțile cele mai prețioase cu munții, Cehilor și Polonilor, bieții Români, au rămas numai cu sărăcia. Ori luându-li-se munții, li s'a luat pâinea dela gură. Pentru aceasta, Maramureșenii și-au luat lumea în cap. Umblă cu săcurea și țapinul de-a umăr, tânguindu-se, în toate părțile, căutând ceva de lucru și blestemând clipa în care s'au născut.

Au urmat, apoi celelalte rele:

Reforma agrară s'a făcut așa

cum le-a picat bine domnilor care au munții;

Tălhăriile Jădanului Groedel cu composoratele țaranilor, în tovarășie cu politicianii maramureșeni;

Vrajbă și ura dintre politicianii maramureșeni, care s'au mâncat între ei mai „hâd“ decât câinii — pentru că, Groedel le-a dat sperțuri inegale.

Sfada confesională — pentru legea bisericească — dintre ortodocșii-greco-orientali și uniții-catolici.

Jădanii, cu năravul lor blestemat, având de partea lor banul și neavând frică de Dumnezeu, nici de oameni, au corupt pe dregători, plătindu-i cu bani, iar pe țărani i-au jăfuit și batjocorit.

Băncile din Maramureș, aproape toate, nu mai dau bani împrumut țaranilor. Dau, în schimb, oricâți Jădanilor, cari apoi, îi dau țaranilor cu dobândă îndoită 60%—70%.

În Maramureș, neobositul părinte I. Bârlea, în toată vremea aceas-

ta de frământări, a fost străjerul cinstei și al Românismului. Neîncetat a priveghiat și a strigat și în stânga și în dreapta prin glasul „Gazetei Maramureșene“.

A spus în toate ocaziile, atât dregătorilor Maramureșului cât și celor mari din fruntea țării, că dacă nu se vor lua măsurile necesare: Maramureșul se prăpădește.

A strigat, însă, în pustiu.

Ceea ce se vede astăzi, este o sărăcie și o stare sufletească cum nu s'a mai pomenit niciodată în Maramureș. Ori încotro te întorci și ori cu cine stai de vorbă, n'auzi decât izbucniri de revoltă și amenințări.

Sărman Maramureș. A trebuit să se facă România-Mare, pentru ca fiii tăi să fie robi Jădanilor, iar, tu, să devii Palestina României.

Români maramureșeni!

Nu simțiți în vinele voastre cum clocotește sângele străbunilor;

N'auziți glasul tainic al strămoșilor care strigă din morminte.

Cum, oare, se poate ca urmașii lui Dragoș-Vodă, urmașii voievozilor descălecători, urmașii falnicilor viteji, să ajungă într'o stare atât de jalnică și rușinoasă?

Cum, oare, se poate ca Maramureșul, leagănul Românismului, să ajungă să fie cotropit de cel mai urât norod de pe fața pământului?

Sfârșesc cu strigătul de îndurerată revoltă și blestem, al poetului, care demult a văzut că neamul nostru este năpădit de urmașii lui Iuda:

Cine-a îndrăgît străinii
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia,
Și neamul nemernicia.

G. NIȘOREANU.

Români!

Dacă voiți să vă luminați asupra primejdiei franc-masonice, citiți

„Buletinul

„ANTI-JUDEO-MASONIC“

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

Str. CAROL Nr. 9.

BUCUREȘTI.